

1.

Teze k problematice rozvodu

Studijní odbor Rady CB, Praha 23. dubna 1982

1. Manželství patří podle svědectví Pána Ježíše k původním stvořitelským řádům a je nerozlučným svazkem jednoty mezi mužem a ženou (Mt 19,4-8). Tento svazek může být rozváznán jedině smrtí jednoho z manželů (1K 7,39). Svévolné porušení a rozloučení manželství je v rozporu s Božími řády. Pán Ježíš řekl: *"Kdokoli propustil by manželku svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštěnou pojme, cizoloží"* (Mt 5,32).

2. I Nový zákon však zná dva případy, při nichž připouští manželskou rozluku:

1. Je to předně při cizoložství jednoho z manželů. Hřích manželské nevěry, po němž následuje opravdové pokání a očividné úsilí o nápravu života, má však být odpuštěn, ale setrvání v cizoložství manželství trvale ruší.
2. Druhým případem je situace, kdy nevěřící muž, nebo žena nechce žít v manželství s věřícím. Apoštol Pavel k tomu říká: *"Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje být s ním, nepropouštěj ji. A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce být s ní, nepropouštěj ho. Posvěcen jest zajisté nevěřící muž pro ženu, a žena nevěřící posvěcena jest pro muže, sic jinak děti vaše nečisté byly, ale nyní svaté jsou. Pakli nevěřící odejít chce, nechť jde. Není otrokem bratr nebo sestra v takových věcech, ale ku pokoji povolal nás Bůh ..."* (1K 7,12nn). Manželství nesmí být zneužito k zotročení druhého, neboť Bůh povolal věřící k pokoji. Jsou případy, kdy se věřícímu nepodaří získat nevěřícího pro unesitelné manželství. Pak platí výše uvedená výjimka Pavlova. Sem však musíme zařadit i případy, kdy se jeden z věřících manželů projevuje hrubým anebo jinak zlým jednáním jako nevěřící. Církev má takové případy pozorně posoudit a káznit viníka podle Mt 18,15-17.

3. Věřící má při krizi v manželství učinit s pomocí staršovstva vše co je v jeho možnostech pro vzájemné smíření a obnovu manželství. Je si vědom toho, že každý "rozvod je porážkou a ne řešením" (J. L. Hromádka) a že na něj těžce doplácí vedle obou manželů jmenovitě děti. Věřící musí vždy brát v úvahu i nebezpečí pohoršení dětí a širšího okolí. Proto každý rozvod je důvodem k hlubokému pokání obou manželů i ke zpytování sboru. V našich sborech je třeba zvýšenou pastýřskou péčí předcházet vzniku rozvodových situací. V duchu evangelia však cítíme, že v případech rozvedených podle zmíněných biblických výjimek nelze uložit všem takto postiženým břemeno, jímž by byl zákaz vstupu do manželství a jež by mohlo být pro někoho neunesitelné. (Srovnej 1K 7,9: *"... nebo lépe jest v stav manželský vstoupit nežli pálit se."*).

4. Kazatel, který se z jakéhokoliv důvodu rozvádí, ztrácí duchovní autoritu k vedení a spravování sboru. Vycházíme ze skutečnosti, že kazatel má zvýšenou odpovědnost za věrohodnost svého života (1Tm 3,2-4; 3,12; Tt 1,5 -9). V minulosti rozvedení kazatelé opouštěli pastýřskou službu v naší církvi. Obáváme se, že by změna v této praxi uvolnila v církvi zábrany rozvodů a že by znamenala ústup od probuzenecké linie.

Dodatek k Tezím k problematice rozvodů:

Předložené teze shrnují jen hlavní biblické aspekty k danému tématu a vědomě se vyhýbají dílčím problémům a detailům, které vyžadují podrobnější biblický rozbor konkrétních otázek.

Předložená formulace byla upravena podle připomínek kazatelů, vyslovených při kazatelském setkání 10. prosince 1981 v Praze. Podle usnesení této konference kazatelů je předkládáme staršovstvům jako podnět k dalším rozhovorům.